

## Khi Có Thể, Con Đừng Từ Chối Làm Điều Lành!



Tháng 12 năm 2015, tại Saint-Brieuc vùng Bretagne miền Tây Bắc nước Pháp, ông **Tim Guénard** đã trình bày chứng từ linh động về chính bản thân: từ một đứa trẻ bị hành hạ đến tên côn-đồ trước khi gặp gỡ THIÊN CHÚA, Ông Chủ Đại-Từ-Nhân, rồi trở thành văn sĩ, nhà thuyết trình và người nuôi ong mật. Cùng với hiền thể ông có một kinh nghiệm lâu dài về việc tiếp rước vào sống trong gia đình những người đau khổ, gặp khó khăn. Xin nhường lời cho ông Tim Guénard.

Tôi chào đời năm 1958. Mẹ tôi cột tôi vào cái cọc và bỏ rơi tôi bên vệ đường. Ba tôi lượm tôi lại và mang về nhà nhưng ông có tật nghiện rượu. Khi nào say, ông không biết việc ông làm. Và như thế, y như thể tôi có 2 người cha. Một hôm, người hàng xóm báo cho một nữ trợ tá xã hội biết hoàn cảnh của tôi. Sau khi bà này ra về, Ba tôi tra hỏi tại sao tôi nói chuyện với bà .. Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình nằm ở nhà thương. Tôi không còn bước đi được nữa. Tôi bị treo chân. Tôi bị một con dao rạch ngang trán, có con mắt không nhắm được và ghen tương với những đứa trẻ khác vì thấy đứa nào cũng có cha mẹ đến thăm, còn tôi thì không. Cứ mỗi dịp Giáng Sinh hoặc lễ lớn, tôi nhìn đăm đăm ra công, hy vọng trông thấy mẹ đến thăm.

Rồi tôi trở thành tên ăn cắp vặt. Vị y sĩ trường giơ tay kêu trời: "Mày tìm ở đâu cái ý chí cứng như sắt thế này?". Ở đâu ư? Bí mật của tôi chỉ thuần túy là lòng thù hận. Hận thù trở thành nhiên liệu giúp tôi sống còn.

Tôi may mắn có thể bước đi trở lại và rời nhà thương. Tôi được đưa vào viện mồ côi rồi vào nhà sửa trị và nhà cải huấn. Tôi có những phản ứng kỳ dị cực cần. Tôi trở thành một tên côn đồ rồi bị tổng giam. Nhưng tôi trốn khỏi nhà tù và trong vòng một năm rưỡi tôi sống chui rúc dưới chân trụ bên phải của tháp Eiffel (thủ đô Paris), ngủ trong nhà chứa xe đạp, giữa các thùng rác. Một đêm trong nhà chứa xe đẹp có quá nhiều chuột khiến tôi bỏ đi và đến ngồi trên chiếc băng nơi công viên Porte d'Auteuil. Tại đây có ông Léon - một người vô gia cư - ngồi đọc các tờ báo lượm được từ thùng rác. Lần theo những ngón tay của ông, tôi học đọc. Kể từ đó, tôi mơ ước chớ gì tất cả các trẻ em trên thế giới đều biết đọc!

Vị thẩm phán nói tôi là tên côn đồ nhỏ tuổi nhất nước Pháp! Tôi mơ có một người cha là cảnh sát. Tôi mơ được làm người con có thể cảm thấy một cái nhìn triu mến và nhận được một cái vuốt ve. Quý vị không biết thế nào là hiệu quả mênh mông của một cái nhìn. Vì thế, xin đừng ngần ngại trao cái nhìn âu yếm cho đứa con, cho đứa cháu, cho người hàng xóm khó tính .. Nếu tôi còn sống cho tới ngày hôm nay, đó là nhờ một cái nhìn. Một ngày, tôi muốn tự tử, muốn chết cho xong đời, tôi bỗng nhớ lại cái nhìn thân thiện của một người cảnh sát!!!

Cái gì trao phẩm giá cho một người không có??? Thừa cái nhìn của những người khác. Nên sinh-thái-học tốt đẹp nhất chính là cứu con người. Một người mạnh khoẻ sẽ có một khu vườn đẹp. Một người đứng thẳng dậy sẽ không làm ô nhiễm trái đất. Xin tạ ơn những bậc cha mẹ biết nâng đỡ con cái, biết dành thời giờ lo cho con cái. Các đứa trẻ thời nay không còn biết khóc. Người ta đã đánh mất con đường của nước mắt. Bởi vì khi người ta khóc chính là lúc người ta có niềm hy vọng.

Nếu tôi thành công trong cuộc đời chính là nhờ một nữ thẩm phán đã có lời lẽ tích cực khi nói về tôi. Bà đã giao tôi cho một người thợ đẽo đá. Tôi học nghề và hành nghề. Một hôm nơi chỗ làm việc, một người thợ nói với tôi:

- Bạn có biết là THIÊN CHÚA đến để cứu người nghèo không?

Anh nói thêm là anh cầu nguyện cho tôi và cứ vào cuối tuần thì anh làm nhân viên thiện nguyện chăm sóc người khuyết tật. Tôi không tin lời anh nói nên muốn làm cuộc kiểm chứng. Đó là lý do đưa tôi đến ngưỡng cửa Cộng Đoàn Con Tàu của ông Jean Vanier. Một người khuyết tật nói với tôi:

- Bạn đến viếng Đức Chúa GIÊSU với tôi không?

Nếu ngày hôm nay tôi tin nơi THIÊN CHÚA chính là nhờ người khuyết tật này. Anh đã dám đưa tôi đến trình diện cùng THIÊN CHÚA, Ông Chủ Đại-Từ-Nhân. Muôn ngàn đời ơn THIÊN CHÚA đã có những tín hữu dám giới thiệu Ngài với những người không tin, những người vô tín ngưỡng.

Những người khuyết tật đã dần dần làm quen với tôi. Trong vòng 5 năm, tôi làm việc tại Cộng Đoàn Con Tàu nơi vương quốc Bỉ. Những người khuyết tật là những người đầu tiên làm quen với tính tình hung hăng dữ tợn của tôi. Họ có những cử chỉ tế nhị mà gia đình tôi không có. Họ có những hành động yêu thương mà tôi chưa hề biết. Nếu ngày hôm nay tôi có thể tha thứ cho thân phụ tôi, từ bỏ con đường bạo lực, chính là nhờ tất cả những người thân thương tốt lành THIÊN CHÚA đặt trên con đường tôi đi. Tha Thứ là biết sống với vết thương. Tràng Chuối Mân Côi trở thành hơi thở của tôi với tư cách là tín hữu Công Giáo.

**... ”Này con, đừng xao lãng, nhưng hãy cố gắng sống khôn ngoan và thận trọng: đó sẽ là sức sống cho tâm hồn, là đồ trang sức đeo nơi cổ. Rồi bước đường con đi sẽ an toàn, và chân con sẽ chẳng bao giờ vấp. Khi ngã lưng, con không khiếp sợ. Nằm xuống rồi là an giấc thanh thoi. Đừng sợ chi khi kinh hãi bất thần ập xuống, hay kẻ ác xông vào tấn công. Vì THIÊN CHÚA sẽ ở bên con, giữ chân con khỏi sa vào chạm bẫy. Khi có thể, con đừng từ chối làm điều lành. Khi có thể cho ngay, thì con đừng có nói: ”Đi đi, mai trở lại, rồi tôi sẽ cho bạn”. Đừng mưu hại tha nhân, hại người đang cùng con sống yên ổn. Đừng cãi cọ với ai vô cớ, khi họ chẳng làm gì để hại con. Chớ phân bì với ai tàn bạo, đừng chọn bất cứ con đường nào nó đã đi. Vì đối với THIÊN CHÚA, kẻ gian tà là đồ ghê tởm; còn những ai chính trực, thì Ngài nhận làm bạn tâm giao. THIÊN CHÚA giảng lời chúc dữ xuống nhà kẻ gian ác, nhưng tuôn đổ phúc lành trên nơi ở của những người chính trực công minh” (Sách Châm Ngôn 3,21-33).**

*(“Église en Côtes d'Amor”, Février 2016, No 2)*

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt